

אורי

אורי,

שנה עברה מאז היום הנורא ההוא,

יום רגיל שברגע הפך לגיהנום ארוך ומורט עצבים של חוסר ודאות השארות ודאגה.

שנה פחות יום מאז שקיבלתי את ההודעה הסופית.

אתה הלכת ואני נשארתי עם הכאב, הבלבול, התסכול והכעס.

הייתי רגיל שאתה תמיד שם איתי, מקסימום להרים את מכשיר הקשר או הטלפון ואני שומע את הקול שלך, אבל אני לא אשמע אותו שוב.

אני לא אשמע אותך מדבר איתי על מג'יק או על מוזיקה.

אני לא אשמע אותך מנגן ושר.

אני לא אשמע אותך כי אתה הלכת ואני נשארתי.

נשארתי רק עם תמונות סרטונים וזכרונות.

אבל זה לא מספיק, כי האובדן גם שם ולרוב הוא משתלט על הכל.

פעם חבר אמר לי שאי אפשר באמת לעכל את האובדן, הוא יהיה איתי לעד.

אבל גם שאתה איננו, אתה תמיד תחיה בזכרונות שלי.

הזכרונות הטובים,

הרעים,

המרים,

והמתוקים.

אני מודה אלף פעמים למי שצריך להודות שיצא לנו להכיר ולהיות חברים, אחים, ושותפים.

תודה לך אורי על מי שהיית בחיים ועל מי שאתה גם אחרי המוות.

אני מייחל כבר להגיע ליום הזה שאני אוכל לספר עליך בלי להישבר.

אני אזכור אותך לעד.

אוהב אותך גם בין עולמות.

עומר